

Yab Yum

Yab Yum

Het beroemdste bordeel van de wereld

Gentleman-gelegenheidsgever Theo Heuft
vertelt openhartig over:

De Harde Misdaad & de Geniale Marketing
De Ambtenaren & de Andere Afpersers
De Mooie Meiden & de Kapitaalkrachtige Klanten
Het Overwinnen van zijn Gokverslaving
Het Ongeëvenaarde Succes & de Leerzame Mislukkingen

Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2010

Voor Mony en Kees

Uit respect voor de nabestaanden en uit overwegingen van discretie worden in dit boek vrijwel geen namen van bestaande personen gebruikt. Overeenkomsten tussen in dit boek genoemde en bestaande personen berusten op toeval, tenzij anders vermeld.

Dit is een uitgave in samenwerking met *De Telegraaf*.

Eerste druk oktober 2009

Negende druk juni 2010

© 2009 Theo Heuft

© 2009 Uitgeverij Carrera, Amsterdam

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Services

Foto omslag Krijn van Noordwijk

Opmaak binnenwerk Michiel Niesen, ZetProducties

ISBN 978 90 488 0607 2

NUR 402

www.uitgeverijcarrera.nl

Carrera is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.

Inhoud

	Een geruststelling vooraf	7
1.	Voor het eerst echt bang	9
2.	Oorlogstijd, Hongerwinter	17
3.	Het grijze leven	27
4.	Het einde van mijn jeugd	31
5.	Der gute Bruder	37
6.	Een nieuw begin als horecaondernemer	41
7.	Opdringerige verkoopmethoden	45
8.	Ik was een perverse gokker	55
9.	Willy de Runner	67
10.	Soms zit het mee en soms zit het tegen	71
11.	Meisje kopen	75
12.	Dat heel kleine mannetje	85
13.	Er werd eindelijk aardig verdiend	91
14.	Fiscus en politie	97
15.	Luxer dan luxe	99
16.	Leuker konden ze het niet maken	111
17.	Taxi's in een wereldstad	119
18.	Adverteren doet begeren	131
19.	Millésimé, monsieur!	139
20.	Gekke meiden	151
21.	Twee voor de prijs van één	165
22.	Zigeunermuziek	171
23.	Yab Yum. Een merk – een label	175
24.	Het grote geld	181

25.	Guinness Book of Records	185
26.	Raar, maar waar	191
27.	Out of Africa	199
28.	Wat krijgen we nou?	207
29.	Retro en luxe	213
30.	De burgemeesters	223
31.	Het ging dus niet alleen om seks	233
32.	De dunne lijn tussen legaal en illegaal	239
33.	De nacht van Bruinsma	249
34.	Nieuwe leiders van de onderwereld	255
35.	De 'redding'	263
	Epiloog	265

Een geruststelling vooraf

MEVROUW, U HOEFT ZICH niet ongerust te maken!

Uw man behoorde niet tot mijn geachte cliënten en komt niet in dit boek voor.

Dag meneer, alles goed met u? Ik heb u een tijd niet gezien.

Nee hoor, meneer, u staat er ook niet in. Dat wist u eigenlijk ook wel. In elk geval had u het kunnen weten, want als wij elkaar buiten de club ontmoetten, liet ik het altijd aan u over om te beslissen of wij elkaar als bekenden zouden begroeten.

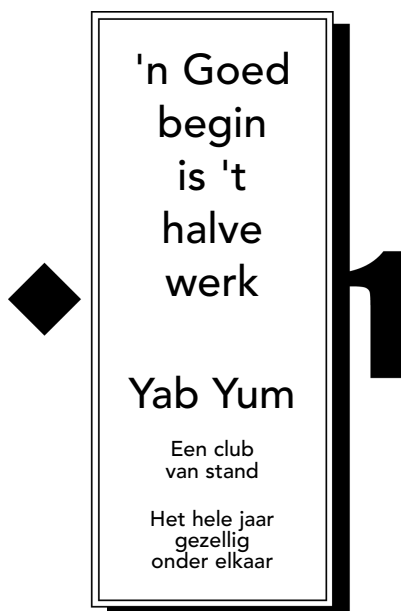
Discretie is altijd een belangrijk onderdeel geweest van mijn succes. Denk dus niet dat u hier de namen vindt van de makelaars, de reclamemannen, de beurshandelaren, de politici of de o6-miljoenairs, die geregeld van onze diensten gebruikmaakten. Uiteraard wordt met namen van criminelen heel terughoudend omgegaan omdat we de volgende generatie daar niet mee willen belasten.

Bij Yab Yum had iedereen recht op zijn privacy.

Dit boek is mijn levensverhaal en gaat vooral over de tijd dat het beroemdste bordeel van de wereld daarin zo'n belangrijke rol vervulde.

Voor het eerst echt bang

De afpersing

OP 13 JANUARI 1999 GEBEURDE er iets waardoor mijn wereld in elkaar zou storten. Aan het begin van de middag werd ik gebeld door een externe medewerker van Yab Yum, die al vele jaren lang één avond per week in de club werkzaamheden voor de gastvrouwen verrichtte. Beroepsmatig was hij de laatste jaren in contact gekomen met een aantal van de ons bezoekende criminelen en met hen op goede voet geraakt. Deze man werkte al vijftien jaar bij ons,

waardoor ik dacht dat er inmiddels een vertrouwensrelatie tussen ons was ontstaan.

Tijdens ons telefoongesprek deelde hij me botweg mee dat twee criminelen van plan waren om me te vermoorden. Ze hadden hem benaderd om als intermediair op te treden en me alvast te waarschuwen. Het leek hem wenselijk dat ik even bij hem langs zou komen voor een toelichting.

Ik was helemaal lamgeslagen, wist niet wat ik moest zeggen. Ik ben in de auto gestapt en naar hem toe gereden.

Hij gedroeg zich nogal zenuwachtig toen ik zijn kamer binnenliep. Ik vroeg hem wat er nu precies aan de hand was.

Zijn boodschap was kort en bondig. De heren hadden besloten om mij een grote som geld afhandig te maken onder bedreiging van het vermoorden van mijn naaste familieleden en mij.

Kortom, ik werd afgeperst.

Ik was hiervan natuurlijk zwaar onder de indruk, maar ik voelde allang dat het eraan zat te komen. De twee criminelen waren de druk in mijn zaak immers al een paar jaar aan het opvoeren, waar bij me duidelijk werd dat de lelijkste van de twee de ander steeds meer in zijn macht begon te krijgen.

Met die ander was ik nog *on speaking terms*, dus eenmaal terug in mijn kantoor aan de Spuistraat nam ik direct telefonisch contact met hem op. Ik wilde zo snel mogelijk opheldering over hun boodschap en maakte met hem de afspraak dat we elkaar 's avonds om zeven uur in Yab Yum zouden zien. Hij was heel rustig aan de telefoon en zei dat de zaak me dan snel genoeg duidelijk zou worden.

Later werd ook duidelijk dat de externe medewerker, de 'vertrouwensman' die de boodschap aan mij had overgebracht, geen onbezoldigde boodschapper was. Judas was kennelijk niet de enige die voor het juiste bedrag hand- en spandiensten verleende aan de tegenpartij...

Precies op de afgesproken tijd kwam een van de machtigste mannen uit de Amsterdamse onderwereld mijn zaak binnenlopen. Hij droeg een Arafatsjaal en had een agressieve uitdrukking op zijn gezicht. Zo had ik hem nog nooit gezien. Hij keek mij aan en het enige wat hij zei was: ‘Meekomen.’ Ik moest met hem meelopen naar een van de kamers op de eerste verdieping.

Daar trok hij een groot pistool met zo’n laserrichtmiddel uit zijn broeksband en zwaaide ermee voor mijn gezicht. Ik zag het rode richtlichtje nerveus door de kamer dansen.

Hij snauwde me toe dat ik twee miljoen gulden moest betalen. Nee, hij wilde geen compagnon worden, zoals zijn toenmalige baas Klaas Bruinsma.

Betalen moest ik, anders had ik ‘een probleem dat niet meer opgelost kon worden’.

Ik vroeg hem waarvoor ik twee miljoen zou moeten betalen. Hij antwoordde: ‘Jij hebt me een keer op een avond gebeld voor een mededeling waar ik via de telefoon niet zo blij mee was. Je had toch kunnen weten dat we worden afgeluisterd. Door jouw schuld hebben we een inval gehad in onze huizen en dat heeft bij ons enorme schade aangericht. Die moet jij betalen.’

Ik antwoordde: ‘Ja luister, ik ben geen crimineel, daar denk ik toch niet aan!’

Ik stelde hem voor om even te overleggen met zijn compagnon, de engste man die ik in mijn leven heb gekend en die volgens mij de drijvende kracht was achter deze afpersing.

Ik was in die paar minuten tien jaar ouder geworden. Wat overkwam mij nu? Wat ik in drieëntwintig jaar niet voor mogelijk had gehouden, gebeurde nu in mijn eigen club: ik werd bedreigd en afgeperst! Het was nota bene een bekende, weliswaar een crimineel, maar toch een man met wie ik redelijk door één deur kon. Wat moest ik doen?

Eén ding stond vast voor mij: betalen was geen optie. Dan zou ik

ook na die twee miljoen nog helemaal leeggemolken worden en de rest van mijn leven geen rust meer kennen.

We spraken af dat hij om negen uur weer terug zou komen om me het resultaat van zijn gesprek mee te delen. Hierna verliet hij het pand. Later hoorde ik dat die compagnon in een coffeeshop in de P.C. Hoofdstraat met twee zeer gevaarlijke bodyguards op zijn terugkomst zat te wachten.

Klokslag negen uur belde hij aan. Ik liet hem binnen en we gingen weer naar dezelfde kamer, waar ook weer het pistool tevoorschijn kwam. Hij had een verrassende mededeling voor me: zijn enge compagnon had besloten om op de twee miljoen gulden een korting te geven van acht ton. Ik hoefde slechts 1,2 miljoen te betalen. (Een korting die ze zich wel konden veroorloven, aangezien ze later dan ongetwijfeld nog meer geld bij me zouden komen halen. Het ging ze er dus om te zien of ik genegen was te betalen.)

Ik maakte een eind aan het gesprek en heb hem verzocht om precies een week later terug te komen, omdat ik met zijn eis op dat moment geen raad wist.

Afpersing was na de handel in hasj de nieuwe tak van sport geworden en ik bleek voor deze twee lieden de eerste testcase.

Toevallig hadden mijn vrouw Mony en ik voor de volgende dag, 14 januari, een reis geboekt naar haar moeder in Zwitserland. We zouden daar Mony's verjaardag gaan vieren. Het was een goede gelegenheid om in de frisse berglucht het verhaal nog eens de revue te laten passeren en zo mogelijk een uitweg te vinden.

Het werden heel nare dagen. Ik sliep slecht en overdag spookte er van alles door mijn hoofd. Ik ben van nature een vechter en wilde niet opgeven. Dagelijks was er contact met de zaak, maar daar bleef alles rustig.

Op de laatste avond van de 'vakantie', vermoeid door alle ge-

sprekken en het zoeken naar oplossingen, dacht ik mijn antwoord klaar te hebben. Ik moest dus terug naar Amsterdam.

Precies op de afgesproken avond meldde de afperser zich op de zaak.

Hij verzocht me weer om mee te komen naar de kamer op de eerste verdieping, maar dat leek mij een minder goed idee. ‘Nee,’ zei ik, ‘dat is me de laatste keren eerlijk gezegd niet zo goed bevalen. Laten we maar even in de bar gaan zitten.’

Daar aangekomen zochten we een rustige hoek op. Ik probeerde kalm over te komen, wat redelijk lukte.

‘Ik moet jou 1,2 miljoen betalen,’ zei ik. ‘Dat geld heb ik zelf niet, maar voor de bv is het geen probleem. Het zal niet in één keer lukken, maar het is wel te regelen.’

De afperser nam mijn woorden onbewogen in zich op. Ik wist maar al te goed waar deze ijskoude killer toe in staat was, maar was vastbesloten mijn van de grond af aan opgebouwde club niet zomaar uit handen te laten slaan. Ik was nog niet klaar met mijn antwoord, ik had nog wat achter de hand. Heel mijn leven had ik de rand van het wettelijk toegestane opgezocht, geopereerd in dat spannende, grijze gebied waar niet zelden veel geld viel te verdienen. Het had me uiteindelijk een gezond, winstgevend bedrijf opgeleverd waar veel mensen jaloers op zullen zijn geweest, een bedrijf dat waar het ook ter sprake kwam voor de nodige opschudding zorgde, een bedrijf dat intussen een middel was geworden om op te komen voor de legalisatie van een voorheen kwetsbare beroepsgroep, de prostituees. Zaken die de afperser natuurlijk koud lieten. Ik hoopte maar dat hij niet merkte hoezeer mijn hartslag omhoog was gegaan in de aanloop tot wat ik nu ging zeggen.

‘Luister, jij zegt mij dat ik door mijn telefoontje jou 1,2 miljoen gulden schade heb berokkend. Ik heb daar eens goed over nagedacht en daarom wil ik uitsluiten dat ik jou eventueel te weinig

zou betalen, want stel je voor dat de schade aanmerkelijk hóger is dan die 1,2 miljoen. Maar het zou ook kunnen zijn dat de schade mínder is dan 1,2 miljoen; dan zou ik te veel betalen, en dat wil ik ook niet. Om dit soort discussies te vermijden, lijkt het me het beste dat we een onpartijdige taxateur aanstellen om de werkelijke schade te bepalen. Dan kan ik je met een gerust hart betalen.’

Ik was nog niet uitgesproken of hij was al zichtbaar geïrriteerd. Bijna stond hij op, maar ik vroeg hem nog even te blijven zitten.

‘Het enige wat ik dan nog nodig heb,’ vervolgde ik, ‘is een factuur met een duidelijke omschrijving waar deze betaling voor staat en waarop de bijbehorende btw is vermeld. Dat kan natuurlijk alleen als je bij de Kamer van Koophandel bent ingeschreven. Ik zou niet weten hoe ik je anders zou moeten betalen!’

Hij keek me aan alsof hij water zag branden! Hij stond op en verliet zonder iets te zeggen met een woedende uitdrukking op zijn gezicht het pand.

Het lijkt misschien dat ik als winnaar uit de bus kwam, maar dat was natuurlijk niet zo. Hij zou het hier nooit bij laten zitten, daar hoefde ik niet aan te twijfelen. Voor alle zekerheid besloot ik het pand via de achterdeur te verlaten.

In het verleden was er maar één ding dat ik altijd uit de weg was gegaan, maar dat nu de enige oplossing voor deze bedreigende situatie was: ik moest de politie inschakelen.

Ik heb contact gezocht, kort verteld waar het om ging en werd meteen opgehaald om op het politiebureau een verklaring te geven. De afspraak was dat die verklaring geheim zou blijven. Nooit zal ik voor de rechter een verklaring afleggen. Dat zou mijn doodvonnis betekenen. De heren gingen akkoord en hebben de afspraak tot het einde toe gerespecteerd.

Later werd ik, als een dief in de nacht, onder politie-escorte de

stad uit geleid. Ik durfde niet meer naar huis en wilde alles even laten bezinken.

We reden de grens over en verbleven een paar dagen in Duitsland. Iedere dag, nee, bijna ieder uur hielden we contact met vrienden of onze bedrijfsleiders. Er was echter niets te melden; het bleef verdacht rustig aan het front.

Ik voelde mij weer wat opknappen en besloot naar Amsterdam terug te gaan. Amsterdam zou echter nooit meer de vertrouwde stad van toen worden.

De druk op mij werd door subtiele hints en meer nadrukkelijke dreigementen met de dag groter, maar betalen was nog steeds geen optie. De conclusie was snel getrokken: Yab Yum moest sluiten. Aan mijn levenswerk zou bruut een einde komen.

Maar als de nood het hoogst is, is de redding nabij. Dat was me al vaker overkomen in mijn leven – zoals die keer in de polder, tijdens de Hongerwinter.

